

רע"פ 1827/17 - אלי קאשי נגד הועדה המקומית לתכנון ובניה, רמת גן

בית המשפט העליון

רע"פ 1827/17 - א'

כבוד השופט ס' ג'ובראן
אלי קאשי

לפני:
המבקש:

נגד

הועדה המקומית לתכנון ובניה, רמת גן

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 18.1.2017 בעפ"א 30506-10-16 שניתן על ידי כבוד השופט מ' סוקולוב; ובקשה לעיכוב ביצוע

עו"ד אברהם ורבנר

בשם המבקש:

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (השופט מ' סוקולוב) בעפ"א 30506-10-16 מיום 18.1.2017, במסגרתו נדחה ערעור על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים ברמת גן (השופט מ' בן-חיים) בתו"ב 14-07-43217 מימים 27.4.2015 ו-1.2.2016. לצד בקשתו זו הגיש המבקש בקשה לעיכוב ביצוע ההליכים בעניינו, ולהארכת המועד להגשת היתרי בניה.

2. ביום 22.7.2014 הוגש נגד המבקש כתב אישום המייחס לו תוספות בנייה ללא היתר בשטח של 111 מ"ר והצבת מבנה פלסטיק בגודל כ-6.5 מ"ר בדירתו אשר ברמת גן. ביום 27.4.2015 הרשיע בית המשפט לעניינים מקומיים ברמת-גן את המבקש בעבירה של בנייה ללא היתר, לפי סעיף 204(א) לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 (להלן: חוק התכנון והבניה). ביום 1.2.2016 בית המשפט לעניינים מקומיים הורה על הריסת הבנייה המפרה בתוך 8 חודשים,

עמוד 1

הטיל על המבקש קנס של 30,000 ש"ח וכן הורה על חתימת התחייבות בסך 50,000 ש"ח להמנע מביצוע כל עבירה על פי פרק י לחוק התכנון והבנייה. המבקש ערער על פסק הדין לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו. בערעורו גרס, כי השינויים שבוצעו בדירה הם בגדר שיפוץ פנימי; שמעולם לא פורקו קירות חיצוניים לבית; ושלא הוצגו ראיות המצביעות על הגדלת שטח הדירה. בית המשפט המחוזי דחה את ערעורו של המבקש. בית המשפט המחוזי עמד על עדויות העדים שהביאו המשיבה מזה והמבקש מזה, וקבע כי בדין ביכר בית המשפט לעניינים מקומיים את גרסותיהם של עדי המשיבה. כמו כן, התייחס בית המשפט המחוזי להיקפה של עבירת הבנייה וקבע כי העונשים שהוטלו על המבקש סבירים ומידתיים. על כן, דחה בית המשפט המחוזי את הערעור על שני חלקיו.

3. בבקשתו זו, המבקש גורס כי פעל בתום לב ובהתאם לחוק, זאת על סמך שפנה למשיבה והודיע לה על שיפוץ פנימי המתרחש בדירתו. המבקש חוזר וטוען, כפי שעשה בשתי הערכאות הקודמות, כי לא נעשתה כל בנייה חדשה בדירה שבבעלותו. עוד טוען המבקש כי שגה בית המשפט המחוזי באמצע את קביעות בית המשפט לעניינים מקומיים בדבר מהימנות עדת המשיבה, וסבר כי היה מקום לאמץ את עמדתו שלו. המבקש מוסיף וטוען כי אין מקום לצו ההריסה, זאת היות שמטרת ההריסה היא השבת המצב לקדמותו, ולדידו לא הייתה בנייה נוספת – קרי המצב הראשוני לא השתנה.

4. אין בידי לקבל את הבקשה. הלכה היא כי אין מעניקים רשות ערעור שנייה אלמלא הבקשה מעוררת סוגייה עקרונית, בעלת חשיבות כללית – משפטית או ציבורית (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) פ"ד לו(3) 123 (1982)); או מעלה של שיקולי צדק ייחודיים לנסיבות אותו מקרה (רע"פ 5066/09 אוהיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). לא מצאתי כי טעמים אלה מתקיימים בבקשה שלפניי. זאת ועוד, עיקר טיעוניו של המבקש נדונו ונדחו בפני בית המשפט לעניינים מקומיים ובית המשפט המחוזי. אף לאחר בחינת טיעוניו המבקש לא מצאתי כל פגם בהכרעת בית המשפט המחוזי נושא בקשה זו, ואיני סבור כי יש מקום להתערב בה (והשוו: רע"פ 8810/16 טרבלסי נ' הוועדה המקומית לתכנון ולבניה צפת, פסקה 14 (11.1.2017)). יתר על כן, בית משפט זה עמד לא אחת על כך שעבירות התכנון והבניה, בהן הורשע המבקש, מבטאות זלזול בחוק וברשויות, והדגיש את המחויבות של בתי המשפט למנוע התמשכות הליכים בנושא זה. על רקע הדברים, לא מצאתי כי יש מקום להיעתר לבקשתו של המבקש להארכת המועד להשגת אישורי הבנייה (וראו: רע"פ 755/17 מוסא נ' יו"ר הוועדה המקומית לתכנון ובניה – ירושלים, פסקה 8 (30.1.2017)); מ"ח 5015/16 טבוקלי נ' מדינת ישראל, פסקה כג (21.12.2016); רע"פ 8220/15 כפאיה נ' מדינת ישראל, פסקאות 9-10 (27.12.2015)).

5. סוף דבר, בקשת רשות הערעור וכן הבקשה להארכת מועד נדחות. משכך, מתייתרת גם הבקשה לעיכוב ביצוע.

ניתנה היום, ג' באדר התשע"ז (1.3.2017).

ש ו פ ט

